

DANS

Bij mijn eerste bezoek aan een huis voor mensen met dementie valt hij meteen op.

Zodra de pianomuziek weer klinkt, beginnen anderen mee te neurien. Hij veert recht,

Duwt stoelen zonder omkijken opzij en geeft zich over aan de muziek.

Nadien stap ik naar hem, maar hij kijkt dwars door mij heen.

Net als ik hem wil gaan zoeken, start hij weer binnen, klaar voor de filmvertoning.

Zodra de filmmuziek begint, grijpt hij de hand van een verwarde vrouw

En danst minutenlang met haar tussen de stoelen alsof wij niet bestaan.

Dan lost hij haar handen zet zich vooraan acteur in zijn eigen film die hij niet meer begrijpt.

Bij mijn volgend bezoek ben ik vastbesloten contact te maken. Maar hoe? in welke taal?

Er is nog een sociaal spel maar ik ken de regels niet meer.

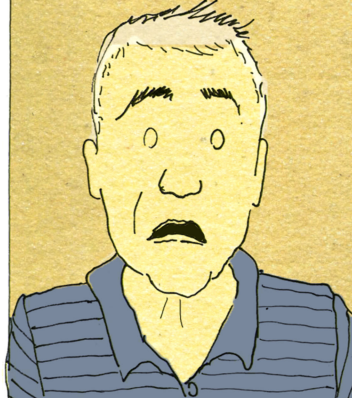
Hij leidt me, kriskras tussen tafels en stoelen, zonder doel. Alsof hij me al jaren kent.

En dan plots niet meer.

Als ik een kwartier later weer op hem bots, blijft hij verrast staan.

Vergis ik mij of zie ik een blik van herkenning?

Voor ik iets kan antwoorden, grijpt hij de hand van zijn dansvriendin en verdwijnt.

Door hem weet ik: mensen met dementie stranden misschien zonder taal, maar niet zonder

NOOD AAN MENSELIJK CONTACT.